

Живяла едно време една жена. Тя имала дъщери: свои и заварени. Нейните дъщери били девет, а заварените не знаей точно, колко били.

Собствените ѝ дъщери били умни, а заварените — глупави и дебеланки: нямали нито глави, нито крака, само кржгли празни трупове и всички приличали на яйца.

Собствените ѝ дъщери се викали числа, а заварените — нули. Числата се смятали за много умни и се държали изобщо прилично, ала те ненавиждали нулите и се отнасяли с тях лошо. И затова и до днес се счита за обида, ако някой нарече някого нула. Нулите били тжрпеливи и понасяли всичко.

Еднаж майката се разболяла. Тя повикала дъщерите си и им казала:

— „И вие, числа, и вие, нули, запомнете всички добре: живеете в сгласие и не се делете. Влезете ли така между хората, те ще ви уважават. Бждете ли умни, можете да завладеете целия свят. Вие, числа, не презирайте нулите! Само с тях можете да бждете могщи“.

При тези думи на майката, Седморка, която била много зла, най-зла от всички, навирала нос, подржпнала за ржгава сестра си Осморка и ѝ пришепнала: „Вижда се, че майка ни е много остаряла и е на умиране. Аз не мога да разбера, как тжй може една глупава нула да ни направи могщи!“

И погледнала тя презрително нулите, които били се насжбрави и стояли печални.

Майката умряла. За нулите настжпили лоши дни, много лоши, отколкото по-рано. Започнали се спорове и караници; всеки искал да заповяда и никой не искал да се подчинява.